

DE JONGEN DIE HET LIET REGENEN

BRIAN CONAGHAN

Vertaald door Aline Sax

DE JONGEN
DIE HET
LIET
REGENEN

 | LANNOO

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Omslagbeeld Shutterstock
Omslagontwerp Studio Lannoo
Oorspronkelijke titel The boy who made it rain
Oorspronkelijke uitgever Sparkling Books Ltd.
© Brian Conaghan & Sparkling Books Ltd. 2011
© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2013
Vertaald door Aline Sax
ISBN 978 94 014 1215 5
D/2013/45/381
NUR 284/285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

**Onderwijs is als een tweesnijdend zwaard.
Als het verkeerd gebruikt wordt,
kan het gevaarlijk worden.**

Wu Ting-Fang

*Een warme knuffel voor mijn vrienden en familie.
En speciale dank aan Anna Alessi en iedereen bij
Sparkling Books voor hun steun, aanmoediging en
vertrouwen gedurende dit hele proces, en natuurlijk aan
alle leerlingen aan wie ik de afgelopen jaren les heb gegeven.
Zonder hen zou dit boek nooit geschreven zijn.*

DEEL ÉÉN

Wat zij zeiden

Rosie Farrells eerste indruk

We ontmoetten elkaar toen Clem voor het eerst op school kwam. Het trimester was al twee weken bezig. Hij kwam ergens uit het zuiden van Engeland. Vraag me niet waar vandaan. Ik had nog nooit van de plaats gehoord. En ik weet nog steeds niet precies waar het is, ook al heeft hij me er al honderden keren over verteld. Het klinkt nogal suf, waar het ook is. Omdat hij zo'n grappig accent had, vond iedereen hem wel leuk, ook de kerels die uit de kast waren. Cora zei dat hij iets Robbie Williamsachtigs had... alle kerels wilden zijn zoals hij en alle meisjes wilden... ach, u weet wel. In het begin zei hij niet veel. Hij deed gewoon zijn werk en hield zich gedeisd. Echt supersaai.

Ja, hij was slim. Echt superslim. Hij las alles wat wij niet eens konden uitspreken, van die buitenlandse boeken. *Get a life!* Maar hij was niet arrogant hoor. Ik was niet zo'n lezer, dus ik dacht dat ik helemaal niet zijn type zou zijn. Niet dat ik per se zijn type wilde zijn hoor. Meestal vind ik dat maar doodsaai, lezen en zo.

Engels was echt zijn ding. Hij zat helemaal vooraan in de klas, als een lievelingetje van de juf. Hij vond het leuk om hen uit te dagen. De leraars. Met van die discussies over supersaai dingen. Allemaal onzin. Echt slaapverwekkend. Mevrouw Croal flirtte al met hem vanaf de eerste dag. Ze was zo'n net afgestudeerd leerkrachtje. En die zijn allemaal hetzelfde. Die komen binnengewaaid met hun hoofd vol Hollywoodfilms en willen allemaal 'een verschil' maken. Sukkels zonder enig benul van het echte leven. Eigenlijk was het gewoon pijnlijk om te zien. Ze maakte zich totaal belachelijk. Ze was helemaal vol van zichzelf en dacht waarschijnlijk dat ze een of andere bron van wijsheid was. Nou, ze was eerder een bron van wc-water!

Tja, als ik eerlijk moet zijn... mevrouw Croal was niet echt een groot licht. Eerder een zwart gat. Nee, ik hield haar niet voor de gek. Dat doe ik niet, ik daag niet uit, ik kijk alleen maar toe. Maar ja, sommige leerlingen probeerden het wel. Niet dat ze haar pestten of intimideerden of zo. Het is misschien wel een beetje vunzig, maar elke keer als Croal weer begon te flirten en met haar ogen naar de jongens begon te knippen, zei mijn vriendin Cora: 'Mevrouw Croal wil zich laten volspuiten.' Eén keer zei ze het zelfs recht in haar gezicht, maar dan wel in bedekte termen. Ze zei: 'Moet ik de brandweer bellen, mevrouw?' Croal wist natuurlijk niet wat het betekende. Ze woonde waarschijnlijk in een of andere chique wijk. Het West End of zo.

Zo was Cora, brutaal, direct, zeggen waar het op staat. Maar ze was wel hilarisch.

Ja, hij was anders dan de andere kerels en niet alleen omdat hij slim was, of knap. Hij was ook niet gewóón knap, maar hij zou zo zo'n Benetton-model kunnen zijn. U weet wel, op het randje van lelijk. Tenminste, dat is wat Cora vond. Er waren massa's meisjes die vonden dat hij zo lekker mysterieus was, maar ik vond hem eerder een weirdo. Ik zei nog tegen Cora dat er iets niet klopte aan hem, alsof hij iets te verbergen had of zo. Soms zat hij mij aan te staren, niet op een freaky manier, eerder alsof hij wanhopig vrienden wilde worden.

Of ik populair was? Toen ik in de vijfde zat, vroegen alle vijfde- en zesdejaars me mee uit. Ik zei dat ze dat konden vergeten. Ik bedoelde dan dat ze weg moesten gaan. Of liever: Cora deed dat voor me. Maar geen van hen deed me iets. Ik heb er een paar getongd, maar meer niet. Niks waarvan je opgewonden zou raken. Ik zou nooit verder gaan met die kerels van school. *No way!* Dus ja, je zou kunnen zeggen dat ik populair was. Maar ik was geen bitch of zo, het was niet zoals in *The O.C.* Dit was het echte leven en dat wilden we zo houden. *Keep it real.* Maar écht *real*, niet zoals rappers altijd '*keep it real*' zingen. Ik had in alle groepjes vrienden. Behalve bij de NED's natuurlijk. Wij noemen hen NED's: *Non-Educated Delinquents*, onderontwikkelde criminelen. Al zou het nog veel erger kunnen, zoals TIRS, Totaal Idiote Randdebielen.

Hij was gewoon anders... omdat... omdat... nou, om te beginnen had hij een accent. Iedereen met een ander accent was meteen cool. Dat is toch een soort ongeschreven regel

op scholen? Ik bedoel, als ik naar een Amerikaanse school zou gaan, zou ik de kerels van mijn lijf moeten slaan. Hij zei woorden als ‘vrouw’ en ‘film’ zonder de r of de l goed uit te spreken. *Fim*. Dat was wel schattig. En dan had je zijn naam. De meeste kerels proberen heel krampachtig om Iers zijn. Alleen omdat ze zeventien generaties geleden Ierse voorouders hadden of zo, dachten ze allemaal dat ze puur Iers bloed hadden. Ik bedoel, *get a life!* Het is natuurlijk de schuld van hun ouders. Ga maar na: iedereen heet hier Liam, Keron, Conor, Sean, Niall of zo’n andere stomme Ierse naam. Echt saai en voorspelbaar. Dus toen we voor het eerst de naam Clem hoorden, vond iedereen het echt hilarisch. En toen beseften we dat de naam Clem hem anders maakte dan al die wannabe Ieren. Zijn naam was zo’n geweldige alliteratie. Clem Curran. C en C. Daar moet ik mevrouw Croal dan toch dankbaar voor zijn. Ik ben niet echt Shakespeare bij Engels, maar zij heeft uitgelegd wat een alliteratie was met Clems naam als voorbeeld. En zo bleef dat hangen. Als ik oud ben, veertig of vijftig of zo, en als ik het woord ‘alliteratie’ hoor, dan zeg ik automatisch ‘Clem Curran’ in mijn hoofd. ‘Coole Clem Curran’, zei ik tegen Cora.

‘Classy Cora en Coole Clem Curran carpoolen en kussen in een Canadese cabriolet’, antwoordde ze. Al denk ik niet dat *kussen* telt. Ik geloof dat het toen allemaal begon. Nee, het was die button.

Ik had een button van Bright Eyes op mijn rugzak. Nee, niet dat suffe nummer, de groep! Dat was toen mijn

favoriete band. Nu niet meer. Ik vind ze nog steeds goed, maar u weet hoe jongeren zijn. Onze favorieten veranderen van de ene week op de andere. Van de ene dag op de andere. *Anyway*. Toen luisterde ik dus voortdurend naar Bright Eyes. Ik kon er niet genoeg van krijgen. Dus ik kocht een paar buttons voor op mijn rugzak. Je weet wel, die rage toen iedereen overal buttons op prikte. Ik deed helemaal mee! Maar als mam ooit buttons op háár tas zou doen... ik zou flippen! ... Gek worden, bedoel ik.

Maar goed, Clem en ik moesten bij Italiaans een dialoogje doen over toeristen die in Rome de weg vragen of zo. Ik bedoel maar, wanneer heb je dat ooit nodig?! Spreek me niet over de taallessen bij ons op school! *Anyway*, wij dus van 'hier moet u rechtdoor lopen en dan de eerste straat rechts en dan de tweede straat links en dan ziet u de Spaanse trappen'. In het Italiaans natuurlijk. En toen zag hij de Bright Eyes-button op mijn rugzak.

'Ik wist niet dat jij zo'n emogrietje was', zei hij.

'Hé zeg, wie noem jij hier een klote-emoe? En noem me geen grietje!' zei ik. Heb ik echt klote gezegd?

Toen hij uitlegde wat emo betekende, voelde ik me net Paris Hilton. En toen kletsten we over muziek en school en leerlingen en leerkrachten en van die typische puberdingen. Het was leuk om met hem te praten. Hij vertelde waar hij vandaan kwam, maar dat klonk zo saai, dus hebben we het verder maar over mij gehad.

Toen ik na school naar huis ging, kon ik hem maar niet uit mijn hoofd zetten. En de volgende dag vond ik hem eigenlijk best leuk.

Ik had toen net The Smiths ontdekt.